



Arrest

nr. 134 373 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 2 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 februari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 21 maart 2014 verklaart de gemachtigde van de verwerende partij deze aanvraag ontvankelijk.

Op 2 juni 2014 verklaart de gemachtigde van de verwerende partij deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 8 juli 2014 ter kennis werd gegeven.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.02.2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 21.03.2014, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur oordeelde in zijn advies d.d. 26.05.2014 dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat M., A. op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland Armenië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

(zie verslag in gesloten omslag)

Betrokkene voegde een aantal pagina's van verschillende rapporten toe aan haar aanvraag om aan te tonen dat het gezondheidssysteem in de Russische Federatie niet gunstig is. Betrokkene beperkt zich echter tot een algemene aanklacht die op geen enkel moment toegepast wordt op haar persoonlijke problematiek en zij komt niet met bewijzen dat de algemene toestand een negatief effect zal hebben op haar persoonlijke situatie.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel

risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille “verlies van recht op verblijf.”

Op 2 juni 2014 neemt de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij ondermeer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Een onderdeel van het middel luidt:

“De arts-adviseur erkent dat er een reëel risico is voor het leven van verzoekster (a contrario uit “Er is geen gevaar voor de gezondheid of het leven van betrokkene voor zover het herkomstland beschikt over internisten die dergelijke pathologieën kunnen behandelen” en in de conclusie “hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die theoretisch een risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit”).

Er is dan ook voldaan aan minstens een van de drie voorwaarden van het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het niet-goedkeuren van de aanvraag houdt dan ook een schending van dit artikel in.

De arts-adviseur stelt verder boudweg dat er geen noodzaak tot mantelzorg blijkt uit de ter staving van het dossier voorgelegde stukken.

De behandelende arts heeft bij de vraag naar specifieke behoeften op het standaard medisch attest vermeld dat er „*accompagnement par des tiers (famille)*“, „mantelzorg door familie“, nodig is.

De verklaring van verzoeksters familie (stuk 11 uit de oorspronkelijke aanvraag) maakt zeer duidelijk waarom deze mantelzorg zo nodig is:

“Agniia’s gezondheid gaat achteruit sinds haar beroerte en hersenbloeding. Dit werd pijnlijk duidelijk in oktober/november 2013 toen ze in België bij ons op bezoek kwam. Ze vergeet wat ze gedaan heeft, waar ze naar toe moet, waar ze is, hoe ze terug moet komen naar ons huis van de plek waar ze naar toe is gegaan, ze is inadequaat in haar reacties, kan niet meer zelf omgaan met sommige situaties, en wordt dan agressief, brutaal en totaal ongemanierd. Ze loopt gewoon door een rood licht en lijkt zich niet te bekommeren om de auto’s. Tatiana is steeds bij haar. Ze heeft continue mantelzorg nodig van haar familie. Haar enige familie zijn diegenen die in Brussel wonen: N. M. haar zus (die ook oud aan het worden is en een aantal gezondheidsproblemen heeft die het bijna onmogelijk maken om alleen voor haar te zorgen), en Tatiana (haar nicht), Koen (de man van Tatiana) en Elizabeth (de dochter van Tatiana).

In onze consultatiegesprekken met dokter D in Brussel (INAMI (...)), legde hij uit dat de situatie inderdaad verslechtert en dat zijn prognose is dat dat de komende tijd nog veel erger wordt met ook een grote kans op een nieuwe beroerte. Hij gaf ons aan ons voor te bereiden op het ergste. Als ze alleen in Rusland zou zijn, zou dat onevenredig hard voor haar zijn en haar de mogelijkheid een normaal bestaan te leiden, ontnemen. Dokter D gaf ook aan dat hij van mening was dat – in haar huidige conditie – ze dagelijks hulp (mantelzorg) nodig heeft en moet verblijven tussen naaste familie die haar kan helpen, liefde kan geven en geduld kan opbrengen, en die ook Russisch met haar kunnen spreken.”

De arts-adviseur had op basis van deze informatie tenminste verzoekster kunnen oproepen voor een onderzoek om zelf vast te stellen of er al dan niet mantelzorg nodig is.

Verder is het voor verzoekster stuitend hoe de arts-adviseur de situatie van de Russische gezondheidszorg als erg rooskleurig voorstelt (“alles is gratis en iedereen krijgt een pensioen”), en dit in totale negatie van de talrijke documenten die zij voorlegde waaruit blijkt dat het omgekeerde waar is: enkel de mensen die veel kunnen betalen worden goed verzorgd in Rusland. De anderen krijgen geen of nauwelijks zorg.

Een van de rapporten waarnaar de arts-adviseur verwijst, bevestigt dit overigens ook! De situatie verergert trouwens alleen maar volgens de auteurs: terwijl in 2001 „slechts“ 18 % van de patiënten bevestigde onder tafel te hebben moeten betalen, was dit in 2009 al 38,5 %. (Popovich e.a., *Health systems in transition, Russian Federation, Health system review, 2011*, http://www.euro.who.int/__data/assets/pdf_file/0006/157092/HiT-Russia_EN_web-with-links.pdf, p. 87)

Over de langetermijnzorg voor ouderen en chronisch zieken zegt men het volgende: “De strategieën voor de verzorging en ondersteuning van mensen met mentale en fysieke problemen zijn inadequaat.” (idem, p. 131).”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota met betrekking tot het eerste middel:

“Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door de verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Rusland behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd, terwijl de arts-adviseur ook verwijst naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Rusland, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale

Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verweerde merkt in dit kader op dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Inderdaad heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

De verzoekende partij levert kritiek op het feit dat de arts-adviseur vaststelde dat er geen noodzaak tot mantelzorg is, terwijl door de verzoekende partij een verklaring van haar eigen familieleden, alsook een attest van haar behandelende arts werd voorgelegd, waarin de noodzaak van mantelzorg werd uiteengezet.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder gelden dat in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de arts-adviseur geenszins gehouden is om na te gaan of de verzoekende partij in het land van herkomst alle zorgen kan bekomen, dewelke in België worden verkregen, doch dient hij enkel te onderzoeken of er een risico is voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.

Dergelijke taak staat dan ook volledig los van de remediërende taak van haar behandelende arts.

Zie ook:

“De opdracht waarmee de ambtenaar-geneesheer op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is belast, heeft aldus principieel geen uitstaans met het diagnosticeren, voorschrijven, toedienen noch opvolgen van de medische behandeling van een consulterende patiënt zodat de ambtenaar-geneesheer in casu niet kan worden geacht over te gaan tot het verstrekken van gezondheidszorg in de zin van de wet betreffende de rechten van de patiënt en de verzoekende partij zich in relatie tot de ambtenaar-geneesheer niet de hoedanigheid van patiënt in de zin van voormelde wet kan aanmeten. De verzoekende partij kan dienvolgens evenmin worden bijgetreden waar zij stelt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer een ongeoorloofde inmenging zou vormen in haar lopende behandeling zoals vooropgesteld door haar behandelende artsen.” (R.v.V. nr. 120.673 dd. 14.03.2014)

“Verzoekster verliest ook uit het oog dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet verweerder niet de verplichting oplegt om in alle gevallen na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze controle dient slechts te gebeuren indien het ontbreken van deze medische zorgen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling in een onmenselijke of vernederende behandeling kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling.” (R.v.V. nr. 117.074 dd. 17.01.2014)

Verweerder benadrukt tevens dat de arts-adviseur geenszins verplicht is om uitleg te verstrekken waarom wordt afgeweken van de door de verzoekende partij voorgelegde medische documenten.

“Dienaangaande dient de Raad op te merken dat noch de formele motiveringsplicht, noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer verplicht om in zijn advies een uitleg te verstrekken waarom hij afwijkt van de medische documenten. De ambtenaar-geneesheer heeft enkel de in artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet vermelde verplichting.” (R.v.V. nr. 115.598 dd. 12.12.2013)

Zie ook:

“2.7. Het staat de ambtenaar-geneesheer die de verweerder adviseerde evenwel uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelend geneesheer.” (R.v.V. nr. 120.673 van 14 maart 2014; zie ook R.v.V. nr. 124.312 van 21 mei 2014)

Het loutere feit dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde documenten blijkt dat de verzoekende partij behoeft zou hebben aan gezelschap van familie, volstaat aldus geenszins om afbreuk te doen aan de vaststellingen van de arts-adviseur.

In de voorbereidende werken (Wetsontwerp tot wijziging van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, p. 34-36) wordt betreffende de beoordeling door de arts-adviseur het volgende gesteld:

“De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene - bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase - zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten.

Om deze reden kan de kritiek als zou verzoekende partij moeten onderworpen zijn aan een medisch onderzoek, evenmin worden aangenomen.

Het berust bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te beslissen om verzoekende partij al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

Verzoekende partij beperkt zich desbetreffend ook tot loutere beweringen en toont op geen enkele wijze aan waarom een medisch onderzoek een ander licht kan werpen op de zaak.

“De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven” (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010)

De beschouwingen van verzoekende partij missen elke feitelijke en juridische grondslag.

De kritiek van de verzoekende partij nopens het onderzoek naar de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen volstaat evenmin om afbreuk te doen aan het gedegen onderzoek van de arts-adviseur. Met de loutere bewering dat er nauwelijks of geen zorg is voor personen die niet veel kunnen betalen aan gezondheidszorg, wordt de vaststelling van de arts-adviseur niet weerlegd, waar die vaststelde dat de noodzakelijke behandeling toegankelijk is in Rusland.

Zie ook: “.

(...)

De verzoekende partij voert nog aan dat er sinds 2013 moet betaald worden voor elke dienst die geen deel uitmaakt van de verplichte ziekteverzekering, doch zij slaagt er middels deze opmerking niet in te weerleggen dat de behandeling van diabetes en nierinsufficiëntie gratis in het land van herkomst. Terwijl bovendien door de arts-adviseur werd opgemerkt dat de verzoekende partij beroep kan doen op een uitkering vanwege de Russische overheid, dan wel op de steun van familie, vrienden of kennissen in het herkomstland.

Het loutere feit dat verzoekende partij stukken heeft voorgelegd, waaruit zij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter Vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

*De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.
Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”*

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing en het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer waarop de bestreden beslissing zich steunt geen rekening te houden met de mantelzorg die de verzoekende partij behoeft, ondanks de voorgelegde stukken die daarop wijzen.

Uit het administratief dossier blijkt dat in het standaard medisch getuigschrift van 24 december 2013, overgemaakt bij het indienen van de aanvraag, door de behandelende geneesheer wordt geattesteerd dat “accompagnement par des tiers (famille)” noodzakelijk is naast psychiatrische opvolging. De verzoekende partij heeft tal van medische problemen waaronder ook fysieke medische problemen en de behandelende geneesheer stelt dat de prognose slecht is. De ambtenaar-geneesheer erkent in zijn advies dat de verzoekende partij behandeld wordt voor een arteriële hypertensie en hypothyroïdie, antecedenten heeft van een cerebrovasculair accident in 2011 met restletsels waaronder een beperkte rechter uitval, een verminderd gehoor.

Met betrekking tot de mantelzorg merkt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 26 mei 2014 op:

“(…)

IV. Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische dossierstukken blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg.

(…)Betrokkene heeft momenteel geen nood aan aan mantelzorg. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in haar land van herkomst waar zij tot eind oktober 2013 verbleef geen familie, vrienden of kennissen meer zu hebben bij wie zij, indien nodig, terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp (…)

Blijkens dit advies steunt de ambtenaar-geneesheer zich op het attest van 24 december 2013 van de behandelende geneesheer die evenwel in dit attest het tegenovergestelde stelt. De Raad kan uit de motivering van de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer niet opmaken waarom de ambtenaar-geneesheer een tegenovergestelde opinie heeft dan de behandelende geneesheer en of rekening werd gehouden met de opmerkingen aangaande de mantelzorg vervat in het standaard medisch getuigschrift. Enerzijds stelt de ambtenaar-geneesheer dat niet uit de medische stukken blijkt dat er noodzaak is tot mantelzorg terwijl het enige medische stuk bij de aanvraag stelt dat er wel nood is aan mantelzorg. Er weze opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer evenmin stelt dat uit de medische problematiek kan afgeleid worden dat mantelzorg niet nodig is. De ambtenaar-geneesheer stelt dat het uit de dossierstukken niet blijkt. Evenmin wordt er aangaande de mantelzorg gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing. Gelet op dit voorgaande zijn de opmerkingen van de verwerende partij die stellen dat “De verzoekende partij levert kritiek op het feit dat de arts-adviseur vaststelde dat er geen noodzaak tot mantelzorg is, terwijl door de verzoekende partij een verklaring van haar eigen familieleden, alsook een attest van haar behandelende arts werd voorgelegd, waarin de noodzaak van mantelzorg werd uiteengezet.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder gelden dat in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de arts-adviseur geenszins gehouden is om na te gaan of de verzoekende partij in het land van herkomst alle zorgen kan bekomen, dewelke in België worden

verkregen, doch dient hij enkel te onderzoeken of er een risico is voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.

Dergelijke taak staat dan ook volledig los van de remediërende taak van haar behandelende arts.” niet dienstig nu wel van de verwerende partij mag verwacht worden dat er rekening wordt gehouden met de inhoud van de dienstige stukken en dit niet uit de eerste bestreden beslissing en het advies waarop deze steunt blijkt. Er weze nog opgemerkt dat in casu de ambtenaar-geneesheer niet betwist dat de medische aandoeningen waaraan de verzoekende partij lijdt ernstig zijn.

Voorst blijkt uit de aanvraag dat op uitvoerige wijze wordt toegelicht waarom geen mantelzorg in het herkomstland voorhanden is. De ambtenaar-geneesheer antwoordt enkel door te stellen dat het onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij geen beroep kan doen op familie, vrienden en kennissen in het herkomstland zonder meer. Nochtans blijkt uit een nota van V.H. van 13 maart 2014 van de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze opmerkt: *“ouders overleden, geen man, geen kinderen, woont bij de familie B.-A. (dochter van haar zus, bezit E-kaart)”* en voegt de verzoekende partij een uitgebreide getuigenis toe bij haar aanvraag waarover de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer met geen woord reppen zodat evenmin geweten is of de verwerende partij dit stuk mee in overweging heeft genomen en de bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht zijn in die mate geschonden en leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.4. Aangezien de beslissing die handelt over de ongegrondheid van de aanvraag van de verzoekende partij om verblijfsmachtiging om medische redenen wordt vernietigd, valt de verzoekende partij terug op een op 21 maart 2014 ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij beschikt derhalve opnieuw over een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag en heeft op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien specificeert de tweede bestreden beslissing niet, wat de verzoekende partij opmerkt in haar derde middel, waarom het visum dat pas verstrijkt op 14 september 2018 niet meer geldig is en zijn de opmerkingen van de verwerende partij dienaangaande (de verzoekende partij gaat voorbij aan het feit dat voormeld visum slechts een verblijf dekt gedurende 90 dagen) a posteriori. Gelet op deze vaststellingen dient de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang voor wat het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing betreft, verworpen te worden. De verzoekende partij heeft wel degelijk een belang omdat zij na de vernietiging van de eerste bestreden beslissing opnieuw komt te vallen onder een ontvankelijkverklaring van haar aanvraag. Bijgevolg acht de Raad het passend om de tweede bestreden beslissing uit het rechtsverkeer te halen omwille van de goede rechtsbedeling.

Daar de middelen van de verzoekende partij aan voorgaande vaststelling geen afbreuk kunnen doen, dienen zij niet te worden besproken.

De bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van 2 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komt ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN